

פרס פשוט מכר ללואי מה שקרוי בעגה העיתונאית „איטריות קרות“ — סיפור ישן, שכבר נדוש בהרחבה. פרס עצמו פירסם את הדברים בהרחבה, בספר שכתב והוציא לאור בשנת 1970, ושגשג כימעט את אותו השם שבו הוכתרה סידרת מאמריו בלואי: קלע דויד.

פרק שלם בספר זה, שהתפרסם בעת שפרס לא כיהן בתפקיד רשמי, הנקרא בשם הכנות ליום סגריר, מתייחס לפרשת אספקת הנשק הגרמני לישראל בתקופה שבין מיבצע קדש ומילחמת ששת-הימים. כימעט כל מה שמופיע במאמרים שהי-פרסמו בלואי התפרסם תשע שנים קודם לכן בספרו של פרס.

לואי יכול היה לחסוך לעצמו כסף רב לו העתיק את הפרטים ישר מספרו של פרס. תחת שיקליט אותו כשהוא חוזר עליהם, הוא יכול היה גם להקדים את פירסום ה„סקופ“ שלו בתשע שנים. אלא שאו לא ניתן היה להציג את העובדות כגילויים מרעישים, הרואים אור לראשונה מעל עמודי לואי; אי אפשר היה להתגאות בעובדה, שאישיות כשימעון פרס מפרסמת מאמרים בחתימתה בלואי; ובכך לל, לפני תשע שנים לא היה העיתוי לפירסום כה טוב כפי שהוא עתה, אם המטרה היא לשרת את עורכי לואי.

הפוליטיקה של

ירחון-המין

1980 תהיה שנת בחירות בגרמניה המערבית. במהלכה תיערכנה הבחירות המוקדמות והבחירות הכלליות, שבהן יוכרע מי יהיה האיש שיעמוד בראש ממשלת גרמניה. מול הקאנצלר הלמט שמידט, מנהיג המפלגה הסוציאלי-דמוקרטית, יתייצב היריב הקשה ביותר שהיה למפלגה זו, מאז נטלה לידיה את רסן השלטון לפני עשר שנים. זהו פראנץ יוזף שטראוס, ראש ממשלת בוואריה ומנייג מיפלגת האיחוד הנוצרי-סוציאלי. שטראוס, מי שהיה שריהגנה בממשלת גרמניה בתחילת שנות ה-60, נבחר כמועמד

Falls Ihre Energie eine Krise hat: Wir laden Sie auf! (körperlich und geistig)

Wie es die Japaner machen

Mit wem es der Bundeskanzler machen will

Was Sie noch alles machen könnten (und was Sie lieber bleiben lassen sollten)

המשך המאמר
שערו של ירחון-המין הגרמני לואי מחודש ספטמבר, שבו מופיע חלקו השני של מאמר שימעון פרס על הסיוע הביטחוני הגרמני לישראל, לואי הוא במקורו התשובה הצרפתית לפלייבוי שהקים סניפים בגרמניה ובאיטליה. המהדורה הגרמנית מפרסמת מאמרים עצמאיים.

מדויקים כל כך, מה שסיפר שימעון פרס ללואי לא היה חשיפת סודות שמורים, למרות שהדברים הוצגו כך. לא היה זה פירסום ראשון, ובצורה שבה סיפר אותו שימעון פרס לא היה זה אף סיפור מרתק.

הגיב אז: „עכשיו אינני יכול לאשר את הסיפור, גם אם ברצוני לעשות כן. אולי בעוד כמה שנים.“

הצגת הדברים בצורה זו עוררה סערה בגרמניה. למרבה הצער לא היו הדברים

(המשך ממעמד 15)
אלא כמונולוג מוקלט, שהתפרסם כמאמר בחתימתו?
התשובה על כך היא פשוטה.

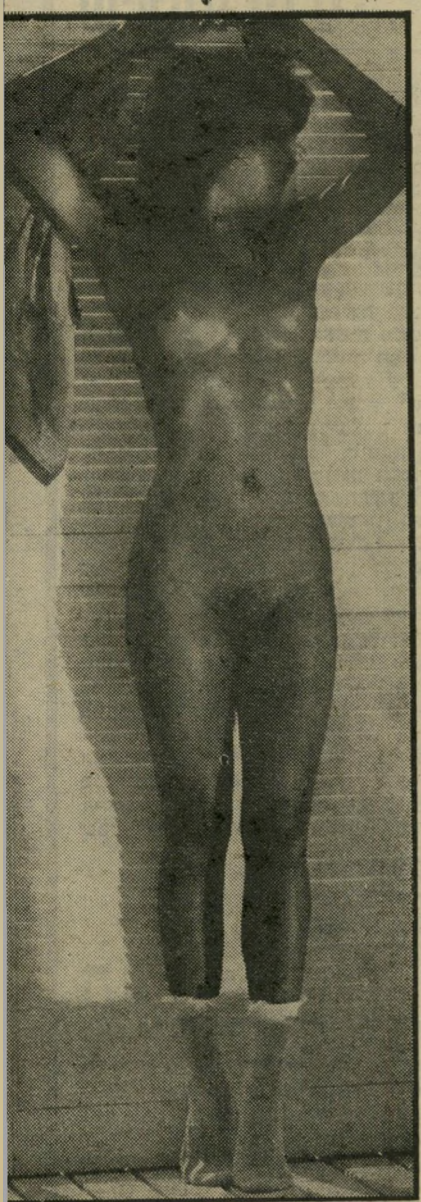
אין זה מקובל ואין זה אתי, שאישי ציבור, ובמיוחד אישי-מדינה, יתבעו ויקבר לו תשלום עבור ראיונות שהם מעניקים. לעומת זאת, מאמר תום מאפשר לעוקף מחסום אתי זה. אין שום מיגבלה או איסור, על מי שמפרסם מאמרים, אפילו אם הוא עושה זאת כמנהיג מיפלגת האופוזיציה הגדולה בישראל, לקבל שכר-סופרים עבורם. ואומנם, שימעון פרס קיבל תשלום עבור המאמרים שפורסמו בירחון-המין הגרמני בשמו.

איטריות קרות

ועיסקות סודיות

עורכי ה„לואי“ הגרמני התייחסו אל מאמרי שימעון פרס כאל סנסציה רבת. הם פירסמו מראש את דבר הופעת מאמריו של פרס בירחונם, והציגו אותם כתגלית מרעישת.

במאמר המערכת שפורסם בגיליון שבו הופיע המאמר הראשון של פרס, נאמר בין השאר: נשק גרמני לישראל — לראש שונה, הסיפור כולו. לא בכל יום קיימת התרחשות מעין זו — שמאודע אשר נשמר בסודיות מירבית נחשף לפתע בעיתונות. זהו מיקרה מיוחד. יושב-ראש האופוזיציה ושר-הביטחון לשעבר, שימעון פרס, מספר ללואי בפעם הראשונה את כל הסיפור על מישלוחי-הנשק הסודיים מגרמניה לישראל. זהו אחד הסיפורים המרתקים ביותר בהיסטוריה החדשה. וכמובן, שאין זוכים בקלות בסיפור מעין זה. הסיפור שקדט לסיפור החל לפני 17 שנה, אז פירסם לואי בפעם הראשונה סידרה על מיסחך הנשק ועל חלקה של גרמניה באספקת נשק לישראל. למרות שהמידע היה מהימן, לא נמצא אז איש שהיה נכון לאשרו. ונהפוך הוא. בשנת 1974, כאשר הפך פרס לשר-הביטחון, פנה אליו לואי בקשר לסיפור זה. פרס

סאנדוויץ'
שימעון פרס, כסגן שר-הביטחון, מארח בארץ את פראנץ יוזף שטראוס, בשנת 1963, אחרי שטולק מכהונתו כשר-ההגנה הגרמני. ביקורו של שטראוס עורר בשעתו בארץ גל של מחאות והפגנות. הקשרים בין פרס ושטראוס, עליהם מספר פרס, נקשרו בעת כהונתו של שטראוס כשר-ההגנה. המאמר הופיע בין ציור הפסל דויד בעירום (מימין) לבין כתבה מצולמת על זערת פין-אפ.

